

عنوان مقاله:

تاثیر فضاهای عمومی فرهنگی بر ارتقاء فرهنگ عمومی جامعه با رویکرد اجتماع پذیری

محل انتشار:

پنجمین همایش ملی فناوری های نوین در مهندسی معماری، عمران و شهرسازی ایران (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

عبدالرحمن دیناروند - استادیار، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه صنعتی جندی شاپور

رضا طیبی - دانشجوی کارشناسی ارشد، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه صنعتی جندی شاپور دزفول

خلاصه مقاله:

با ظهور تکنولوژی و ایجاد ارتباطات مجازی، نیازهای ارتباطی به صورت مجازی پاسخ داده می شود. به نحوی که می توان گفت در آینده از تعامل اجتماعی به عنوان گمشده ی انسان یاد می شود. گرچه عامل تغییر سبک زندگی در این موضوع موثر بوده است اما تاثیر فضای معماری و مهمتر، نحوه ی شکل گیری فضای معماری را نمی توان نادیده گرفت. مرکز فرهنگی در تمام طول تاریخ از مهمترین بناهای تمدن بشری است. به نحوی که حتی در ابتداییترین سکونتگاه های تاریخی که معماری به پایینترین شکل خود یعنی سرپناه سازی شکل گرفته، فضای فرهنگی که گاه همان فضای مذهبی یا مقدس نیز بوده نه تنها حضور داشته بلکه بیشترین تزئینات، بیشترین هزینه و بهترین مکان را به خود اختصاص می داد. برای یک فضای فرهنگی مهمترین ویژگی و شاخص های که می توان ذکر کرد «میزان مقبولیت از سمت مردم» است. چراکه فضای فرهنگی در صورتیکه جذب کننده ی افراد نباشد همان ضد فرهنگ است. امروزه فقدان چنین فضاهایی کاملاً احساس می شود چراکه فضاهای عمومی معاصر در تسهیل روابط اجتماعی چندان موفق نبوده اند. هدف اصلی از این پژوهش، سنجش رابطه ی بین مولفه های کالبدی و فضایی و افزایش نقش کاربر در طراحی است به نحوی که در نهایت علاوه بر دارا بودن شاخصه های معماری خوب و پایدار به پایداری اجتماعی در فضای معماری منجر شود. روش تحقیق توصیفی تحلیلی با راهبردهای تحقیق کیفی و بررسی نمونه های موردی بر اساس روش تحقیق کیفی و استدلال منطقی استوار است که در این راستا با مطالعات کتابخانه ای و بررسی سایت های اینترنتی معتبر و دانشگاه های مطرح دنیا به تفسیر و تحلیل ماهیت این عرصه با ارائه ی پیشنهادها در این زمینه پرداخته شده است.

کلمات کلیدی:

طراحی معماری، مرکز فرهنگی، طراحی مشارکتی، اصفهان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1661471>

